

Wil je het toneel verlaten

(Kindly Leave The Stage)

Blijspel in twee bedrijven

door

JOHN CHAPMAN

vertaling

Maja Reinderman

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **WIL JE HET TONEEL VERLATEN - KINDLY LEAVE THE STAGE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JOHN CHAPMAN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

**Copyright: © 1992 by John Chapman Ltd.
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv**

**Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl**

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

WIL JE HET TONEEL VERLATEN
(Kindly Leave The Stage)

Blijspel in twee bedrijven voor 5 dames en 3 heren

Personages:

SARAH
MADGE
ANGELA
RUPERT
EDWARD
CHARLES
VERPLEEGSTER
MEVROUW CULLEN

Tijd en plaats:

Het stuk speelt zich af in de woonkamer van een dure flat op de begane grond in Hampstead (chique wijk in Londen).

Eerste Bedrijf:

Avond

Tweede Bedrijf:

Een kwartier later

Kindly Leave The Stage
by
JOHN CHAPMAN

EERSTE BEDRIJF

1e scène

ALS HET DOEK OPGAAT zien we de woonkamer van een dure flat op de begane grond. Er is een alkoof voor de eettafel met stoelen. Het is avond en CHARLES en MADGE zitten aan tafel. De tafel is gedekt voor vier personen. CHARLES en MADGE zijn beiden begin veertig en goedgekleed. Ze eten hun dessert en lijken niet helemaal op hun gemak te zijn. Er is een pauze voordat Charles spreekt.

CHARLES: Wat denk jij?

MADGE: Het is vreselijk.

CHARLES: Ik bedoel het toetje.

MADGE: O, dat was me eigenlijk nog niet opgevallen— niet slecht.

(Weer een pauze)

CHARLES: Heeft nog wat suiker nodig misschien.

MADGE: Hm?

CHARLES: Een beetje zuur, denk je ook niet?

MADGE: Doet het er iets toe?

CHARLES: Nee, dat zal wel niet.

MADGE: Ik geloof dat we maar gewoon weg moeten gaan.

CHARLES: Beetje onbeschoft, vind je niet?

MADGE: Het is niet meteen het toppunt van goede manieren van de gastheer en gastvrouw om in het bijzijn van hun vrienden een enorme ruzie te maken en dan de kamer uit te stormen.

CHARLES: Misschien dat ze het weer goedmaken.

(Men hoort het geluid van borden die in de keuken op de grond stukgegooid worden, gevolgd door gedempt vloeken van een vrouw)

MADGE: Ik zou er niet op rekenen.

(SARAH komt op uit de keuken met een blad met koffie en zet dat op tafel. Ze is een elegante vrouw van midden dertig en is razend, maar probeert dat in toom te houden)

SARAH: Er is daar nog wat kaas.

CHARLES: Dank je.

MADGE: Sarah, schat, koffie hoeft echt niet.

SARAH: Natuurlijk wel. Heb je ooit eerder gedineerd zonder koffie na?

MADGE: Ik weet het niet— het zal haast wel—

SARAH: In mijn huis?

MADGE: Nee nee, hier natuurlijk niet.

SARAH: Er is vanavond geen reden voor een uitzondering op die regel.

CHARLES: Ik denk dat Madge het gevoel had dat hoe eerder we weg waren hoe beter.

SARAH: Dat is niet nodig. We hebben jullie voor het diner uitgenodigd en jullie moeten blijven tot we aan de cognac en sigaren toe zijn.

MADGE: Ik hoef geen van beide, schat.

SARAH: Charles houdt daar wel van, toch?

CHARLES: Normaal gesproken wel. Maar onder de huidige— eh— omstandigheden denk ik dat ik wel zonder kan.

SARAH: Nou, je hoeft het voor mij niet te laten. Zijn jullie klaar met het appelgebak?

MADGE: Het was heerlijk, Sarah.

(SARAH pakt het op en gaat er mee af naar de keuken)

CHARLES: Niet zo lekker als dat van jou, schat.

MADGE: Dat zou ik maar niet zeggen.

CHARLES: Natuurlijk niet.

(RUPERT komt op uit de hal met een grote hutkoffer)

RUPERT: Gô, zijn jullie er nog steeds?

CHARLES: Sorry, beste jongen.

RUPERT: Nee, dat is oké. Eigenlijk wel goed. Excuseer me even, ik moet nog een en ander regelen. Jullie zullen haar wel kunnen kalmeren als ik vertrokken ben. *(hij gaat naar het bureau)*

CHARLES: Ze leek nu redelijk kalm.

RUPERT: Stilte voor de storm.

MADGE: Ik kan je niet zeggen hoe het ons spijt, Rupert—

RUPERT: O, nee?

CHARLES: Als we iets kunnen doen—

RUPERT: Nou, dat is er niet, hè? We hebben het gehad— het dieptepunt bereikt. Het is één grote puinhoop, er valt niets meer te redden.

CHARLES: Ik weet niet precies wat de oorzaak was. Ik bedoel, het ene moment zaten we heerlijk van de karbonaadjes te genieten en het volgende moment sloeg de vlam in de pan.

RUPERT: *(stopt papieren in zijn aktetas)* We gingen trouwen, dat was de oorzaak.

MADGE: Maar dat was twintig jaar geleden.

RUPERT: En die uitbarsting vanavond betekent het einde. Het enige dat me spijt is dat twee van onze beste vrienden hier getuige van moesten zijn. Maar er zijn geen wetten te maken voor de vulkaanuitbarstingen van het leven.

(SARAH komt op)

SARAH: Ik ben de vaatwasser aan het vullen dus als— (*stopt als ze RUPERT ziet*) In godsnaam, vertel me niet dat je blijft.

RUPERT: Ik zou nog niet blijven als ik twee gebroken benen en een hartaanval had.

SARAH: Wat ben je aan het doen, mij een afscheidsbrief schrijven?

RUPERT: Ik pak alleen maar wat persoonlijke spullen als je daar geen bezwaar tegen hebt.

SARAH: (*ziet de koffer*) We zijn de eigendommen al aan 't verdelen, hè? Wat neem je mee, de sofa?

RUPERT: Creditcards, chequeboekjes, dat is alles.

SARAH: Toch niet die van ons samen?

RUPERT: (*houdt het chequeboekje omhoog*) Och— ik zie niet in dat dat enig verschil uitmaakt.

SARAH: Leg terug.

RUPERT: Goed, goed.

SARAH: Nu zien jullie ook eens hoe hij is. Achterbaks.

RUPERT: Er staat trouwens toch niks op.

SARAH: En gierig.

RUPERT: Wie heeft het allemaal uitgegeven?

SARAH: Voor het geval je elders vertoefde, sommige winkels vragen tegenwoordig wat geld voor eten, wijn, cognac, sigaren—

RUPERT: O, wat is ze toch ad rem. In de toekomst zullen we alleen nog communiceren via mijn advocaat.

CHARLES: Ho es even, dat ben ik.

RUPERT: O God— dat is waar ook.

MADGE: Dat zal het allemaal nogal pijnlijk maken. Waarom gaan jullie niet gewoon apart wonen?

SARAH: Dat is niet genoeg.

RUPERT: Nee, het moet een officiële scheiding zijn ten behoeve van de kinderen.

CHARLES: Je hebt helemaal geen kinderen.

RUPERT: Niet met Sarah, maar met mijn volgende vrouw zullen we een huis vol hebben.

SARAH: Al in iemand in gedachten soms?

RUPERT: Genoeg.

SARAH: O, het gaat een harem worden, hè? Moet je horen, Charles, jij bent onze advocaat, niet die van hem alleen, dus wil ik dat je mij bijstaat, oké?

CHARLES: Tja—

RUPERT: Lulkoek! Charles en ik waren al vrienden lang voordat jij op

het toneel verscheen. We waren samen in Oxford. Een levenslange samenwerking. Bovendien kent hij alle feiten, dus zal het geen fortuin aan onderzoek en eindeloze brieven kosten.

SARAH: Alsjeblieft, dat is het, dat is het enige waaraan hij denkt, geld. Geld, geld.

RUPERT: Dat zal ook niet ver uit gedachten zijn als je probeert rond te komen van een toelage.

SARAH: Ik betwijfel of het enig verschil zal maken.

MADGE: Eigenlijk is Charles geen specialist in echtscheidingen.

CHARLES: Meer in aktes van overdracht.

SARAH: Om hem over te dragen uit mijn leven. Wie wil er koffie.

RUPERT: Dat zou ik nog wel lusten.

SARAH: Daar heb je geen tijd voor. Hoe laat wil je dat ik morgen naar je kantoor kom? *(ze schenkt drie kopjes in)*

CHARLES: Ik heb een hele serie afspraken, Sarah.

RUPERT: En een daarvan zal met mij zijn. Zullen we zeggen half elf?

CHARLES: Dat is niet mogelijk, vrees ik.

MADGE: Mag ik dan voorstellen dat je naar mij komt?

RUPERT: Pardon?

MADGE: Ik ben nog steeds juridische bevoegd.

SARAH: Maar je hebt al jaren niet gewerkt.

MADGE: Ik ben alleen gestopt vanwege de kinderen. Ik zou het fijn vinden weer te beginnen.

CHARLES: Vind je niet dat we dit eerst samen moeten bespreken, schat?

MADGE: Dat doen we nu.

RUPERT: Eerlijk gezegd, Madge, ga ik liever met Charles in zee.

SARAH: Hij zit al vol.

RUPERT: Wil jij je kop houden?

SARAH: Zien jullie wat een lomperik het is? Hij begint altijd te schreeuwen als hij zijn zin niet krijgt.

RUPERT: Als ik zeg dat ik Charles wil hebben, dan krijg ik hem verdomme ook.

CHARLES: Niet tenzij ik het daar mee eens ben.

RUPERT: Waarom zou je dat verdomme niet zijn?

CHARLES: Omdat jij altijd al bazig bent geweest en een veel te hoge dunk van jezelf hebt. En zoals jij tekeer ging tegen Sarah tijdens het diner— het verbaast me dat ze de juskom niet over je hoofd geleeft heeft.

SARAH: Nu hoor je het eens van een ander!!

RUPERT: Ik denk dat je te veel gedronken hebt.

CHARLES: Ik heb niets meer gehad sinds jij woedend de kamer uit

rende.

SARAH: Neem een cognacje, lieverd.

CHARLES: Graag, dank je.

(SARAH schenkt er een in)

RUPERT: Wacht even, dat is van mij.

SARAH: Alleen de helft— dus hij krijgt wat van mij.

RUPERT: Je ziet hoe buitengewoon irritant ze kan zijn, Madge. Ik ga nog wat koffie zetten. *(hij loopt naar de keukendeur)*

SARAH: Weet je zeker dat je nog weet hoe je dat moet doen?

RUPERT: Hoorde je dat, Madge? Als je nog een half uurtje blijft, zul je in staat zijn een heel dossier over geestelijke wreedheid samen te stellen.

(RUPERT gaat af)

CHARLES: Eerlijk gezegd denk ik dat we moeten gaan.

SARAH: Voordat Rupert weggaat? Doe niet zo stom. Als jullie hier zijn zal hij me misschien niet aanvallen.

CHARLES: Heeft hij dat eerder gedaan?

MADGE: Ik denk dat we daar nu niet over praten moeten. De zaak is nog niet officieel geopend.

CHARLES: Het is een volkomen redelijke vraag.

MADGE: Mijn cliënt is hier nu niet om zichzelf te verdedigen.

SARAH: Je cliënt is een belachelijke idioot met een afschuwelijk humeur.

RUPERT: *(opent de keukendeur)* Waar staat die klote koffie?

SARAH: Naast de klote thee, hulpeloze imbeciel.

RUPERT: Dank je, maar het is nu te laat om nog complimentjes te geven.

(SARA pakt een kopje, gooit dat naar RUPERT, maar mist)

MADGE: Lieve help, is alles goed met je?

RUPERT: Ja, ze mist nogal vaak.

(SARAH pakt een ander kopje)

CHARLES: *(houdt haar tegen)* Toe, Sarah, dit helpt niet.

(De bel van de voordeur gaat)

SARAH: O, God.

RUPERT: Wie verdomme—

CHARLES: Verwachten jullie iemand?

RUPERT: Nee. En we laten ook niemand binnen.

SARAH: Madge— ga jij maar.

MADGE: Goed.

SARAH: En wie het ook is, stuur ze weg.

(MADGE gaat af)

RUPERT: Zal de dominee wel zijn— spullen ophalen voor de

rommelmarkt.

SARAH: Misschien neemt hij een afgedankte echtgenoot mee.

RUPERT: Krop het niet op, gooi het er maar allemaal uit.

CHARLES: Gedraag jullie.

(MADGE komt op)

SARAH: Wie was het?

MADGE: Het was— en is— je moeder.

SARAH: Wat?

(MEVROUW DOROTHY CULLEN komt op. Ze is chic gekleed en achter in de zestig)

MEVROUW C.: Schattebouten, vergeef me. Het is nogal laat op de dag om langs te komen maar ik kwam van het platteland aanrijden en de auto begon allemaal gekke geluidjes te maken, dus ik dacht ik stop hier maar en laat Rupert er even naar kijken. Maar eet rustig door.

CHARLES: We zijn al klaar, mevrouw Cullen, we wilden net weggaan.

SARAH: Wat doet u in Londen?

MEVROUW C.: Je vader is een paar dagen aan het golfen dus ik dacht een paar dagen wat vrienden in de stad te bezoeken en misschien een show te gaan zien. Je weet hoe moeilijk het is je vader naar het theater te slepen.

MADGE: U geniet nog steeds van het plattelandsleven?

MEVROUW C.: Heel erg— ja. Mijn man heeft nooit van Londen gehouden. Hij heeft geen voet meer in de City gezet sinds hij met pensioen is, maar hij vindt het prima als ik er op uit trek als ik daar zin in heb. Dat zorgt dus voor een heel vreedzaam bestaan. Hoe is het met de kinderen?

MADGE: Goed, dank u.

MEVROUW C.: Eindexamen, neem ik aan.

MADGE: Dat hebben we gelukkig al gehad.

MEVROUW C.: O, wat worden we allemaal oud.

CHARLES: Ik moet zeggen dat het in uw geval— niet te merken is.

MEVROUW C.: Wat aardig van je. Rupert, liefje, je hebt nog geen woord gezegd sinds ik binnen ben.

RUPERT: Sorry— het is heel leuk u weer te zien— u ziet er prima uit.

MEVROUW C.: Dat is het?

RUPERT: Ja.

MEVROUW C.: Ah. En hoe staat het met jou en Sarah?

SARAH: Met mij gaat het goed.

MEVROUW C.: Je ziet wat pips.

SARAH: Dat komt waarschijnlijk omdat ik me wat “pips” voel.

MEVROUW C.: Ik denk dat jullie allebei vakantie nodig hebben.

RUPERT: Dat zullen we vast allebei hebben.

MEVROUW C.: Waar naar toe?

SARAH & RUPERT: *(tegelijk)* Italië/Frankrijk.

MEVROUW C.: Waar?

CHARLES: Ergens bij de grens, geloof ik.

MEVROUW C.: O, juist. Hoe zit het met mijn auto, Rupert?

RUPERT: O, ja.

CHARLES: Ik zal er wel even naar kijken, mevrouw Cullen. Rupert heeft er totaal geen verstand van.

MEVROUW C.: Net als ik.

CHARLES: Waar zijn de sleutels?

MEVROUW C.: In het dashboard, waar ze altijd zijn.

CHARLES: Maar op die manier kunt u uw auto kwijt raken.

MEVROUW C.: Nou ja, zo raak ik tenminste mijn sleutels niet kwijt.

(CHARLES gaat af)

SARAH: Heeft u al gegeten, Moeder?

MEVROUW C.: Ja— maar een kop koffie zal er nog wel in gaan.

RUPERT: Ik zal eens kijken of er nog een kopje is.

(RUPERT gaat af naar de keuken)

MEVROUW C.: Heb ik hem boos gemaakt?

SARAH: Nee, Moeder— zo gedraagt hij zich altijd.

MADGE: Waar slaapt u in Londen?

MEVROUW C.: Ik ga meestal naar een klein hotelletje vlak bij Kensington Gore. Niet duur en 't ziet er leuk uit.

SARAH: Hoe gaat het met Pa's spit?

MEVROUW C.: Zo'n beetje hetzelfde— hij kan achttien holes ver een golfkarretje duwen, maar geef hem een stofzuiger en de spit komt ineens opzetten.

SARAH: Dat zou u niet moeten slikken.

MEVROUW C.: Daar is geen sprake van. Het is een prima regeling. Hij houdt niet van huishoudelijk werk en ik haat golf.

(RUPERT komt op met een kop en schotel)

RUPERT: Hoe drinkt u het? Zwart? Melk? Suiker?

MEVROUW C.: Alleen een beetje room en geen suiker.

MADGE: Als u het niet te druk heeft moet u een keertje bij ons komen dineren.

MEVROUW C.: Wat aardig van je, dat lijkt me leuk. En misschien

kunnen we met zijn allen een keertje een maaltijd in mijn hotel gebruiken.

RUPERT: We zullen het waarschijnlijk erg druk hebben de eerstkomende dagen.

(CHARLES komt op)

CHARLES: Ik vrees dat het afgelopen is.

MEVROUW C.: Pardon?

CHARLES: Foetsie.

MEVROUW C.: Je bedoelt gestolen?

CHARLES: Nee. De motor is stuk. U kunt er onmogelijk mee verder rijden.

MEVROUW C.: Dat meen je niet.

CHARLES: Ik ben bang van wel.

MEVROUW C.: Misschien moet ik maar een taxi bellen.

SARAH: Ik denk dat u beter in de logeerkamer kunt blijven slapen.

RUPERT: Ik ga in de logeerkamer slapen.

SARAH: Dat zou ik maar niet doen.

MEVROUW C.: Heb je een mes voor me, Sarah?

SARAH: Mes? Waarvoor?

MEVROUW C.: Om te zien of ik de spanning hier kan snijden.

SARAH: Oké. We hebben groot nieuws. En u bent de eerste in de familie die er van hoort.

MEVROUW C.: Gô, je verwacht toch geen baby?

SARAH: Nee: een echtscheiding.

MEVROUW C.: Nou ja— dat is op jouw leeftijd veel veiliger. Ik neem aan dat Madge en Charles er van af weten?

SARAH: Ja.

MADGE: Ze hebben vanavond het besluit genomen. Het was allemaal nogal plotseling.

MEVROUW C.: Dat zal gerust.

CHARLES: Madge en ik behandelen de zaak.

MEVROUW C.: Dat lijkt me nogal duur, twee advocaten?

SARAH: Charles staat mij bij.

MADGE: En ik doe hetzelfde voor Rupert.

MEVROUW C.: Gezellig.

RUPERT: Wil je wat drinken, Dorothy— een cognac of zo?

MEVROUW C.: Als we allemaal nog op blijven kan ik dat net zo goed doen.

SARAH: U doet net of we hier een gezellig avondje hebben.

MEVROUW C.: Wat verwacht je dan van me? Dat ik me wenend op de

sofa werp?

SARAH: U lijkt helemaal niet verbaasd dat Rupert en ik uit elkaar gaan.

MEVROUW C.: Het is tegenwoordig in de mode— je hoort niet anders en eerlijk gezegd snap ik niet dat het niet eerder gebeurd is.

MADGE: U heeft de signalen zeker opgevangen?

MEVROUW C.: Madge, liefje, je hebt geen signalen nodig als twee uiterst onmogelijke mensen proberen samen te leven.

SARAH: Sinds wanneer ben ik onmogelijk?

MEVROUW C.: Zodra je vijftien was— werd je opstandig en egocentrisch en wond je je vader om je vinger.

SARAH: Dat is pertinent niet waar.

MEVROUW C.: Je behandelde hem als een voetveeg. Je vervreemdt mensen van je.

SARAH: Onzin.

MEVROUW C.: Hij hield van je, Sarah. Net zoals Rupert je eens liefhad.

RUPERT: En ook zij mij.

(Er is een pauze. RUPERT probeert het nog eens te zeggen)

RUPERT: Ook, en zij mij. *(weer een pauze)* Mij, zij en ook.

(Weer een pauze)

SOUFFLEUSE: *(achter het toneel)* En zij mij ook.

RUPERT: Muggenzifter.

CHARLES: Rupert.

RUPERT: Sorry.

(De CAST beseft dat RUPERT het kwijt is en probeert het weer te laten lopen door een stukje terug te gaan)

SARAH: *(gaat een paar regels terug)* Sinds wanneer ben ik onmogelijk?

MEVROUW C.: *(van haar apropos)* Pardon?

SARAH: Sinds wanneer ben ik onmogelijk? *(probeert haar moeder te helpen)* Zodra ik vijftien werd?

MEVROUW C.: *(snapt het)* Ah— ja. Zodra je vijftien was— werd je opstandig en egocentrisch en je vader wond zich om zijn vinger.

SARAH: Dat is pertinent niet waar.

RUPERT: En pertinent verkeerd.

MEVROUW C.: Ik bedoel: je wond je vader om zijn vinger.

MADGE: *(behulpzaam)* Om “je” vinger.

MEVROUW C.: O, goed dan, “mijn” vinger.

SARAH: *(schiet te hulp)* U bedoelt mijn vinger.

MEVROUW C.: O ja?

SARAH: Ja.

MEVROUW C.: Ach ja, natuurlijk. Jouw vinger,

SARAH: Dat is pertinent niet waar.

MEVROUW C.: Je behandelde hem als een voetveeg. Je vervreemdt

mensen van je.

SARAH: Onzin.

MEVROUW C.: Hij hield van je, Sarah. Net zoals Rupert je eens liefhad.

RUPERT: En ook zij mij.

(Het stuk stopt weer op hetzelfde punt. ALLE OGEN zijn gericht op RUPERT. Hij doet weer een poging)

RUPERT: Mij zij, en ook.

(Weer een pauze, dan hoort men de SOUFFLEUSE)

SOUFFLEUSE: *(achter het toneel)* En zij mij ook.

RUPERT: Hou je kop!.

CHARLES: *(zachtjes)* O, God.

RUPERT: Waarom ben jij nu weer aan het "O Godden"?

CHARLES: *(toneelfluisterend)* Beheers jezelf.

RUPERT: Weet je wat ik ga doen als de voorstelling voorbij is?

CHARLES: *(snapt er niets meer van)* Nee.

RUPERT: Jou vermoorden.

(De CAST vermoedt nu dat RUPERT een geestelijke afwijking heeft en probeert te improviseren)

CHARLES: Misschien moeten we maar gaan, Madge.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto